

vznikla však přes to z důvodu soukromoprávního tím, že žalující erár, jak vyplývá ze skutkových zjištění, musí hraditi svému zaměstnanci C-ovi zvýšení nákladů stěhovacích, vyvolané tím, že dopravil nábytek svůj do P. za předpokladu, že byt, pro něho zabraný, není obsazen jiným nájemníkem. K rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody způsobené pronajetím bytu jiné osobě povolány jsou soudy, ježto žalující erár poškozen byl nepřímo tím, že musí nésti škodu způsobenou jeho zaměstnanci, což je nárokem soukromoprávním. Též v dalším směru byla věc posouzena správně po právní stránce. Pro soudy byla rozhodující jediné skutečnost, že usnesení správního úřadu, doručené žalované Hedvice F-ové, vešlo v moc práva, a stalo se tím závazným vůči ní. Tvrzení, že žalovaná jednala bezelstně, důvěřujíc v prohlášení příslušného referenta okresní správy politické, odporuje skutkovým zjištěním nižších soudů, jimiž jest dovolací soud vázán, a podle nichž prohlášení to se nestalo. Vzhledem k tomu, co bylo řečeno, nezáleží na tom, že s referentem vyjednával její manžel jako její zástupce, neboť ani tato skutečnost nezbavuje ji zodpovědnosti, ježto stihají tuto žalovanou účinky jednání zmocněncova. Také k zrušení trestního řízení politického, k němuž došlo teprve za opravného řízení, nelze přihlídnouti v tomto řízení, pro něž je rozhodný stav věci v čase rozsudku soudu první stolice.

Čís. 4961.

Šly-li výlohy společníků k tíži společnosti (společenského fondu), nelze považovati nárok jednoho společníka na náhradu výloh za pohledávku, příslušející mu proti druhému společníku, jež byla by s to založiti sudiště dle §u 99 j. n.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1925, R I 304/25.)

Žalobu proti cizozemci, bydlícímu v cizině, opřel žalobce co do místní příslušnosti o § 99 j. n. Námitku místní nepřislušnosti soudu první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce opírá sudiště majetku o to, že ve vzájemném vyúčtování žalovaného o společných obchodech, které vedl žalovaný, tento účtuje v prospěch svůj výlohy, jichž výši žalobce ve sporu uznal, částkou 500 Kč. Dle žalobcova přednesu jde mezi stranami o poměr společenský a žalobce měl z něho nárok na polovici čistého zisku při zúročení vkladu. Tento nárok, po případě i nárok na vyplacení podílu na společenském jmění vůbec po skončení společnosti, zmenšuje se účetně výlohami žalobce i žalovaného, ale zůstává jednotným nárokem žalobce proti společníku, vedoucím obchody ze smlouvy společenské, a toliko výpočet tohoto nároku závisí na výpočtu zisku, na nějž zase mají vliv případné

výlohy společníků. Dle samotného tvrzení žalobcova není podkladu proto, že by jeden společník vůči druhému měl nárok na to, by mu ten ze svého hradil jeho výlohy, naopak dle vyúčtování jdou výlohy společníků k tíži fondu společenského a zmenšují tak zisk. Proto nejde při výlohách společníků, není-li zvlášť umluveno, že si společníci přímo hradí výlohy osobně, o pohledávky jednoho společníka proti druhému, nýbrž o pohledávky vůči společnosti (společenskému fondu). Z toho důvodu nelze považovati ony výlohy za pohledávky žalovaného vůči žalobci a nelze na této pohledávce založiti sudiště majetku, zejména když žalobce, pokud by přicházely ony sporné výlohy v úvahu jako skutečná pohledávka žalovaného vůči společnosti — ani netvrdí, že tato společnost má své sídlo v tuzemsku v obvodě dovolaného soudu, naopak v žalobě sám uvádí, že společnost byla založena v cizozemsku.

Čís. 4962.

Vyskytne-li se po právoplatném schválení vyrovnání věřitel, jehož pohledávku postihují dle §u 53 vyr. řádu účinky vyrovnání, ručí ten, kdo přistoupil k vyrovnání jako rukojmí a plátce, i co do této pohledávky a nemůže se svého závazku sprostiti poukazem k tomu, že o pohledávce té nevěděl.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1925, Rv I 184/25.)

Žalovaný Otto P. přistoupil jako rukojmí a plátce k vyrovnání Emila F-a, jež skončilo vyrovnáním na 30%. Žalobě, domáhající se na Emila F-ovi a Ottu P-ovi zaplacení 30% pohledávky, jež nebyla ve vyrovnávacím řízení přihlášena, vyhověl procesní soud prvního stádu pouze ohledně Emila F-a. Odvolací soud uznal podle žaloby i ohledně Otty P-a. Důvody: Otto P. přistoupil k vyrovnání Emila F-a, které tento uzavřel se svými věřiteli, jako rukojmí a plátce a jest závazek Otty P-a především posuzovati podle předpisů vyrovnacího řádu. V tom směru dlužno především vytknouti, že vyrovnací řád zásadně stanoví v §u 46 vyr. ř., že se všemi věřiteli, jejichž pohledávky nepožívají přednostního práva, musí býti nakládáno stejně. Toto stejné nakládání vztahuje se ku všem věřitelům vyrovnávajícího se dlužníka, ať se již vyrovnávacího řízení účastnili čili nic, neboť dle §u 53 vyr. ř. vztahují se účinky vyrovnání ku všem věřitelům dlužníkovým bez ohledu na to, zda se účastnili řízení a hlasování o vyrovnání, čili nic. Ustanovením vyrovnání podléhá však též rukojmí, který převzal ručení, i on ručí všem věřitelům, tedy i oněm, kteří se jednání nesúčastnili, dle obsahu vyrovnání, tedy za část vyrovnacích pohledávek, stanovenou vyrovnáním. Otto P. přistoupil dle vyrovnání ze dne 23. listopadu 1922 jako rukojmí a plátce za závazky Emila F-a a ručí tedy s ním všem věřitelům solidárně, ať již tito věřitelé se účastnili vyrovnání čili nic, tudíž dle toho, co předesláno, i žalobci, při čemž jest naprosto nerozhodno, že Otto P. nevěděl o pohledávce žalobcově, neboť ručení jeho vztahuje se ku všem pohledávkám vyrovnacím, ať již byly známy při uzavření vyrovnání čili nic, a vratkým jest proto tvrzení Otty P-a, že ručení jeho vztahuje se pouze ku pohledávkám v řízení vyrovnacím přihlášeným, aneb k těm, které jsou uvedeny v seznamu věřitelů, neboť protokol ze